

Hồi 327

Miễn trí hậu hoạn

Hoàn Huyền thốt: “Ngồi!”.

Can Quy quỳ ngồi một bên, thần thái khiêm tốn cung kính.

Hoàn Huyền điềm đạm thốt: “Ta muốn nghe lối nhìn của người đối với Lưu Dụ”.

Can Quy trầm ngâm một hồi, giọng nói sang sảng: “Lưu Dụ có thể bình an quay lại Quảng Lăng, khiến cho ty chúc chợt sửa đổi lối nhìn về gã, đối với người này tuyệt không thể khinh thường được”.

Hoàn Huyền hỏi: “Có thể giải thích rõ một chút được chứ?”.

Can Quy đáp: “Mượn cướp biển đối phó Lưu Dụ chỉ là hạ sách. Thượng sách chắc là giết chết gã trên đường từ Biên Hoang Tập về Quảng Lăng, như vậy đầu xuôi đuôi lọt, gọn ghẽ sạch đẹp”.

Hoàn Huyền gật đầu: “Ta minh bạch rồi, với sự lão mưu thâm toán của Tư Mã Đạo Tử, nhất định không chịu bỏ qua thời cơ tốt nhất để giết Lưu Dụ, hơn nữa tất động dụng đầy đủ nhân thủ, nhưng vẫn không thể dồn Lưu Dụ vào tử địa, có thể thấy Lưu Dụ có bản lĩnh nhất định, cho nên Can tướng quân có đánh giá mới về Lưu Dụ. Bất quá nếu như lời nói của Can tướng quân, Lưu Dụ đã bị hãm vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, tại sao ta vẫn phải lao sư động chúng đến Diêm Thành xa xôi để đối phó gã?”.

Can Quy đáp: “Đó là xem biểu hiện từ nhiều sự vụ Lưu Dụ đã trải qua mà nói. Người này từ một kẻ vô danh cỏn con, đến ngày nay thanh danh lừng lẫy, chưa từng mượn xin lực lượng của Bắc Phủ binh giúp đỡ, khơi khơi gã có thể xoay tay làm mây, trở tay làm mưa, biết bao lượt tạo ra kỳ tích, cho nên có thể thấy gã là người biết xoay trở cầu tồn trong hoàn cảnh ác liệt nhất. Đáng sợ nhất là gã đã trở thành nhân vật hoán đổi triều đại trong lời đồn, tựa như có sự ủng hộ của đám ngu dân mù quáng tin tưởng gã, một khi để gã phát huy hiệu ứng mệnh trời, thêm vào mưu lược hơn người của gã, ai dám nói gã không thể đột phá nguy cơ, đánh tan tập đoàn cướp biển của Tiêu Liệt Vũ? Ty chúc khẳng khẳng tiếp tục hành động ám sát Lưu Dụ chính là không hy vọng để tình huống đó xuất hiện”.

Hoàn Huyền động dung: “Can tướng quân nói rất có lý, mọi việc cứ y theo lời bẩm của người. Bọn ta đem chuyện Lưu Dụ làm sự vụ trọng yếu hàng đầu, người muốn người nào, ta cho người người đó, nhất định phải hoàn thành thỏa đáng chuyện này”.

Can Quy vâng lệnh: “Ty chúc sẽ không làm Nam Quận công thất vọng”.

Lại nói: “Nam Quận công nếu có nhiệm vụ nào khác cần ty chúc chấp hành, xin phân phó, ty chúc có lẽ có thể xử lý luôn, xem xem làm sao phân phối nhân thủ”.

Hoàn Huyền nói: “Ta vốn muốn kêu người giết một người cho ta, hiện tại đương nhiên lấy việc giết Lưu Dụ làm đầu”.

Can Quy hỏi: “Người Nam Quận công muốn giết có phải là phản đồ Đồ Phụng Tam?”.

Hoàn Huyền nghe thấy tên Đồ Phụng Tam, lập tức sắc mặt trầm xuống, hai chữ “phản đồ” càng làm cho y cảm thấy chói tai, bởi không ai rõ hơn y rằng Đồ Phụng Tam không bội phản y, mà là y đã bán đứng Đồ Phụng Tam. Hiện tại Đồ Phụng Tam đã biến thành một cái gai trong lòng y.

Lắc đầu: “Là Cao Ngạn!”.

Can Quy không hiểu: “Cao Ngạn?”.

Hoàn Huyền ngược nhìn xà nhà, nặng nề thở ra: “Tên tiểu tử Cao Ngạn cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga, cứ cù nhây với nữ đồ mỹ lệ của Nhiếp Thiên Hoàn, còn cùng Yến Phi đến đại náo Ba Lăng, gây chuyện với Nhiếp Thiên Hoàn, tình huống bên trong người cũng đã rõ. Ta thật không hiểu với thực lực của Nhiếp Thiên Hoàn sao không giết được một Cao tiểu tử mỗ mỗ kia, sao lại cần Hoàn Huyền ta nhọc sức?”.

Can Quy mỉm cười: “Như vậy xem ra Tiểu Bạch Nhạn đối với Cao Ngạn chắc không phải là khinh ghét không thêm nhìn”.

Hoàn Huyền bực dọc: “Nhất định là như vậy, cho nên Nhiếp Thiên Hoàn không muốn để người của lão hạ thủ”.

Can Quy nói: “Cao Ngạn bản thân đâu có gì đáng sợ, vấn đề là tình huống hiện tại của Biên Hoang Tập”.

Hoàn Huyền ngạc nhiên: “Biên Hoang Tập có vấn đề gì?”.

Can Quy đáp: “Biên Hoang Tập sau khi lọt lại vào tay Hoang nhân, tôi đã phái vài huynh đệ tinh minh năng cán giả làm đủ loại nhân vật khác biệt đến Biên Hoang Tập thám thính tình hình, để chuẩn bị cho công cuộc ám sát Lưu Dụ, giả như Lưu Dụ quyết định ở lại Biên Hoang Tập, sẽ tiến hành thích sát gã ở Biên Hoang Tập”.

Hoàn Huyền vừa ý: “Can tướng quân quá tận lực tận tâm hành sự cho ta, còn có hiệu suất phi thường. Ta tán thưởng nhất là phương thức xử sự mưu định xong rồi mới động thủ của ngươi”.

Can Quy biểu thị cảm kích, sau đó nói: “Nào ngờ huynh đệ tôi phải ra đều bị Hoang nhân hoài nghi giám thị, cuối cùng chỉ còn nước hoang mang bỏ đi”.

Hoàn Huyền kinh ngạc: “Biên Hoang Tập không phải là nơi cởi mở nhất trong thiên hạ sao? Sao lại xuất hiện tình huống đó?”.

Can Quy đáp: “Biên Hoang Tập đã không còn là Biên Hoang Tập trước đây nữa, Hoang nhân đoàn kết nhất trí. Bất kể mình vào trú ở bất cứ một lữ quán nào, hay tìm một căn nhà hoang mà nương thân, đều không thoát được sự chú ý của Hoang nhân. Hoang nhân đến từ ngũ hồ tứ hải, toàn là hạng lẩn lộn giang hồ tam sơn ngũ nhạc, ai ai cũng là lão giang hồ, cho dù võ công không có hạng thì nhãn lực cũng cao hơn người một bậc. Trừ khi mình thật sự đến Biên Hoang Tập lo làm ăn buôn bán, nếu không rất khó lòng tránh khỏi nhãn tuyến không đâu là không có của Biên Hoang Tập. Muốn đến đó giết một danh nhân như Cao tiểu tử tuyệt không phải dễ, lạng quạng có muốn thoát thân cũng không được”.

Hoàn Huyền thốt: “Biên Hoang Tập lại biến thành như vậy à? Thật là khó tin”.

Can Quy nói: “Huống hồ bản lãnh của Cao tiểu tử tuy không giỏi gì, nhưng khinh công lại không tệ, bản thân lại giỏi hoạt đa trí, muốn dụ hắn đến chỗ tĩnh mịch để hạ thủ thì gần như không thể nào. Nếu tiến hành ám sát trên đường phố lớn, Hoang nhân nào ở xung quanh chỉ cần biết một hai ngón nghề cũng sẽ bắt chấp thân mình mà xuất thủ bảo vệ hắn”.

Hoàn Huyền hít một hơi lạnh: “Ta còn mạnh miệng đáp ứng Nhiếp Thiên Hoàn, nghĩ đây là chuyện thò tay ra là làm được. Trên sự thật giết chết Cao tiểu tử đối với bọn ta cũng có chỗ tốt, ít ra có thể đè nén sự ngông cuồng của Hoang nhân”.

Can Quy vui vẻ thốt: “Nam Quận công an tâm, tôi có một kế vạn toàn để giết chết Lưu Dự”.

Hoàn Huyền mừng rỡ: “Mau nói đi!”.

Can Quy thốt: “Mười ngày sau, lần đầu tiên du thuyền sẽ từ Thọ Dương đến Biên Hoang Tập. Cho nên đó là vụ khánh thành cho trò du lịch Biên Hoang, Hoang nhân tất nhiên sẽ long trọng chăm lo chuyện này, làm thật màu mè, không để có sai sót gì. Cao Ngạn là kẻ bày đặt quản lý Biên Hoang du, tất sẽ theo thuyền, đây là cơ hội hạ thủ tốt nhất. Nếu thuyền còn

chưa tới Biên Hoang Tập mà Cao tiểu tử phụ trách đã mất mạng, Biên Hoang du còn có thể làm tới nữa sao? Đây sẽ là đả kích nghiêm trọng nhất đối với Hoang nhân”.

Hoàn Huyền nghe vậy đôi mày nhíu chạm sống mũi, không hiểu: “Đã là không cho phép có sai sót, Hoang nhân đương nhiên sẽ kéo rốc cao thủ ra để bảo đảm bữa khánh thành Biên Hoang du này không bị trục trặc, làm sao có thể nhắm Cao tiểu tử hạ thủ dưới tình huống đó?”.

Can Quy tự tin cười đáp: “Vậy phải xem kẻ xuất thủ là ai, dùng phương thức nào”.

Tiếp đó hạ thấp giọng, nói ra kế hoạch.

Hoàn Huyền nghe xong cười lớn: “Lần này Cao Ngạn chết chắc”.

oOo

Mưa phùn mờ mịt, Lưu Dụ và Vương Hoảng lên một gò núi, khoảng xa một dặm phía nam Diêm thành, cửa thành vẫn đóng chặt, ngoài thành không thấy bóng người đi đường.

Hai người ngồi xuống triền núi, đợi đêm đến để leo tường vào thành.

Vương Hoảng nói: “Hà Phong có thể đã bỏ thành mà đi, bọn ta e rằng tổn một chuyến vô ích”.

Lưu Dụ dõi nhìn thành trì giữa hoàng hôn bao trùm trong sương mưa đậm đặc, mỉm cười thốt: “Nếu Hà Phong biết ta đến, sẽ không bỏ đi đâu, bởi đây là cơ hội cuối cùng cho hấn hồi phục lại phong quang ngày nào”.

Vương Hoảng nói: “Người sau khi đến Quảng Lăng lập tức nhận lệnh lên thuyền xuất phát, hấn làm sao biết người sẽ tới Diêm Thành?”.

Lưu Dụ đáp: “Đừng quên ta trước khi xuất phát có ở lại Quảng Lăng một ngày một đêm, đủ để cho Lưu Lao Chi an bài thủy sư thuyền cản đường ta trước khi xuất hải, đồng thời thông báo cho Tiều Liệt Vũ biết”.

Vương Hoảng không hiểu: “Lưu Lao Chi và Tiều Liệt Vũ khẳng định không có liên hệ gì, dưới tình huống gấp rút như vậy, làm sao để cho Tiều Liệt Vũ biết chắc người đang tới Diêm Thành?”

Lưu Dụ nhả nài giải thích: “Bất kể là Bắc Phủ binh hay các bang hội địa phương đều có hệ thống hoàn thiện dùng phi cấp truyền thư thần tốc giao gởi tin tức. Lưu Lao Chi không

cần có liên hệ trực tiếp với Tiều Liệt Vũ, chỉ cần sai người đem tin tức rao truyền khắp Diêm Thành, nhãn tuyến của Tiều Liệt Vũ ở Diêm Thành sẽ lập tức phi báo cho Tiều Liệt Vũ biết, Hà Phong cũng vì vậy mà biết ta sắp đến”.

Vương Hoảng tỉnh ngộ: “Rõ rồi!”.

Lại cau mày: “Lưu Lao Chi nếu có ý muốn hãm hại Lưu huynh, đương nhiên nên tiết lộ thời gian Lưu huynh rời khỏi Quảng Lăng, với sự hung hãn của Tiều Liệt Vũ, sao không đến cửa biển chặn đánh thuyền của Lưu huynh, lại đến Diêm Thành thiêu cháy thuyền dân?”.

Lưu Dụ định thần một hồi, kêu lên: “Nguy hiểm thật!”.

Đón mục quang tràn đầy nghi hoặc của Vương Hoảng: “Trên sự thật ta có hơi sơ hở, không nghĩ tới Lưu Lao Chi sẽ đem tin ta đến làm thái thú Diêm Thành rao truyền, để Tiều Liệt Vũ tập kích bọn ta trên đường đến Diêm Thành. Tình cờ bọn ta xuất hải trong đêm tối, lúc đó Tiều Liệt Vũ vì chặn thủy sư thuyền của Vương huynh, lầm tưởng là đã bỏ lỡ cơ hội, để bọn ta tới được Diêm Thành, cho nên hoang mang vội xông đến Diêm Thành, hy vọng có thể rượt kịp bọn ta dọc đường”.

Vương Hoảng gật đầu: “Chiếu theo thời gian mà tính thì chắc là như vậy. Tiều tặc chắc có thể nghĩ thuyền của Lưu huynh là một trong số những tàu thuyền đậu ở bến, cho nên không chút do dự phát động công kích. Sự tình chắc là như vậy”.

Lưu Dụ hiện thần tình nghĩ ngợi: “Sào huyệt của Tiều Liệt Vũ thật ra là ở đâu?”.

Vương Hoảng cười khố: “Bọn chúng là đám cướp biển lấy đại hải làm nhà, làm sao có sào huyệt cố định chứ? Sau khi ta và đường huynh tới Diêm Thành, đã dụng hết nhân lực vật lực mà vẫn không được gì. Còn vì vậy mà trúng gian kế của Tiều Liệt Vũ, tin lầm tình báo sai biệt, nghĩ sào huyệt của hắn ở quần đảo gọi là ‘Ngũ tinh tự’ cách cửa biển mặt đông bắc bốn mươi mấy dặm, cho nên trúng phục binh toàn quân bị tiêu diệt”.

Lưu Dụ lắc đầu: “Tiều Liệt Vũ nhất định có sào huyệt, chỉ là không có ai biết thôi! Cướp biển nhân số có tới hai ngàn, không phải là số nhỏ. Lương thực cần tìm nơi tích trữ, bổ sung tiện lợi, bao nhiêu tài bảo đàn bà con gái cướp được còn phải có chỗ cất giấu. Hắn có lẽ có mấy sào huyệt, nhưng tất phải có một sào huyệt chính, hơn nữa sào huyệt chính này chắc là ở hoang đảo hải vực mặt bắc Diêm Thành, bọn ta vì vậy không đụng được bọn chúng”.

Vương Hoảng động dung: “Lời nói của Lưu huynh có lý, không trách gì bọn ta không có cách nào tìm đến chỗ cướp biển đặt chân, bởi luôn luôn nghĩ sào huyệt của chúng ở trên hoang đảo gần cửa biển, tiện lợi chặn đường cướp thương mậu thuyền ra cửa biển”.

Ngung một chút lại nói: “Hắn trước sau đã tập kích thuyền của ta và thuyền dân trên bến tàu, cho nên cần về lại sào huyệt tu sửa bổ túc. Chính vì sào huyệt ở hải vực mặt bắc Diêm Thành, còn bọn ta từ mặt nam đi đến, cho nên không đụng bọn ta”.

Tiếp đó hiện thần tình trầm tư mặc tưởng, hiển nhiên đang suy đoán vị trí của sào huyệt giặc cướp.

Lưu Dụ nói: “Không cần tốn hao đầu óc như vậy, chỉ cần Hà Phong chịu giúp đỡ, ta chỉ cần Hà Phong chịu giúp đỡ, ta có biện pháp tìm ra Tiều Liệt Vũ”.

Vương Hoảng lắc đầu: “Bọn ta đã gặp Hà Phong nhiều lần, hắn đều biểu thị không biết sào huyệt của Tiều Liệt Vũ ở đâu, xem ra hắn thật sự không biết, nếu không hắn nhất định đã nói cho bọn ta biết, bởi hắn muốn trừ khử Tiều Liệt Vũ hơn bất cứ một ai”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Ta có cách! Đi! Thời gian nhập thành đến rồi!”.

oOo

Thác Bạt Khuê và Yến Phi dắt ngựa đi đến khu bìa rừng, nhìn ra ngoài.

Ánh lửa doanh trại lọt vào rèm mắt.

Thác Bạt Khuê hỏi: “Người đoán coi đầu óc Mộ Dung Bảo đang nghĩ gì?”.

Yến Phi cười khì: “Giả như cả trong đầu hắn đang nghĩ gì người cũng đoán trúng, vậy thì thật quá biết địch. Bất quá có lúc vì đầu óc mình nghĩ quá sức, cũng thành hồ đồ, nói gì tới đầu óc người ta”.

Thác Bạt Khuê than: “Tiểu tử người thật biết mượn thời làm tới, lợi dụng cơ hội vắng ta hồ đồ, nếu không phải tự biết mình đánh không lại người, hiện tại ta đã đập người một trận, được rồi! Ta chịu thua. Người nói coi cái chiêu Thôi Hoàn đề nghị có khéo quá biến ngược thành vụng không?”.

Yến Phi đáp: “Nói đến quyết thắng chiến trường, người ít ra cao hơn ta bảy tám bậc, sao cần hỏi ta? Huống hồ nếu người không nghĩ chiến lược của Thôi Hoàn có thể làm, còn lắng nghe làm theo gì nữa? Lẽ nào người lâm trận thoái lui? Đó đâu phải là tính cách của người!”.

Thác Bạt Khuê cười khổ: “Yến Phi không ngờ lại làm lớn chuyện như vậy. Người chỉ vì một mối chán ghét chiến tranh mới không muốn phí đầu óc nghĩ ngợi. Nếu không phải vì Kỷ mỹ nhân, e rằng bất kể ta cầu xin làm sao người cũng không chịu theo ta ra trận. Đây đâu

phải là lâm trận thoái lui, mà là muốn đánh giá dẫn đo mỗi một khả năng trước khi hạ quyết định”.

Yến Phi gật đầu: “Được rồi! Để ta nói trắng cho người nghe, tài trí của Thôi Hoành con người này làm cho ta cảm thấy đáng sợ, đầu óc của một mình gã có thể thắng thiên quân vạn mã. Giả như mình chủ gã chọn là Mộ Dung Thùy chứ không phải lão ca người, dưới sự đối đầu binh lực hiện thời, bọn ta khẳng định phải ăn trái đắng. Thắng bại chỉ cách một đường tơ, nghĩ đi nghĩ lại cũng khiến người ta phát lãnh”.

Thác Bạt Khuê nói: “Thôi Hoành chính là một ‘Vương Mãnh’ ta luôn luôn tìm kiếm, nói cho cùng Trung thổ thủy chung là đất của Hán nhân, bọn ta là kẻ ngoại lai, bất kể bọn ta học tập văn hóa người Hán đến đâu, cuối cùng cũng chỉ được lớp lông lớp da mà không xong phần cốt phần tủy, cho nên Hồ Hán hợp tác mới có khả năng thành sự. Thôi Hoành là người đại biểu của long đầu thế gia phương Bắc, có ảnh hưởng to tát đối với Hán nhân, ta luôn luôn để ý tới gã. Hôm đó người dẫn gã đến gặp ta, thật làm cho ta mừng hết cỡ”.

Tiếp đó cười nói: “Yến Phi người là điển hình tốt nhất của sự hợp tác Hồ Hán, thiên hạ có người nào có thể thắng Điệp Luyện Hoa của người được chứ?”.

Yến Phi không vui: “Ít nói xàm chút đi! Lên ngựa nào!”.

Giữa tiếng cười mắng, hai người phi thân lên lưng ngựa, quật ngựa ra khỏi rừng rậm, xuyên qua vùng bình nguyên đồng cỏ giữa hai trại giặc tối tăm đèn lửa không với tới, nhắm chủ trại của Mộ Dung Bảo toàn tốc không sợ hãi chút nào phi ào tới.

Tiếng vó ngựa phá tan sự tĩnh lặng của đồng cỏ, thu hút sự cảnh giác của binh lính canh gác trên tiền lâu bên địch, lập tức tiếng tù hiệu vang lên, mấy doanh trại trên cao gần bọn họ nhất nhốn nháo, giống như dây cung từ từ kéo căng một cách cực nhọc.

Thác Bạt Khuê cười lớn: “Tung vó giữa thiên quân vạn mã bên địch, tiến vào hổ huyết như chỗ không người. Thống khoái thống khoái!”.

Dòng nước Đại hà đằng trước cuộn cuộn không ngừng, đèn đuốc trong soái trại của địch nhân dựa vào sông nước càng lúc càng chói mắt, gió sông từng đợt từng đợt quét qua thảo nguyên, thổi y phục hai người phần phật, chiến mã dựng bờm phi nhanh như cưỡi gió mà đi.

Yến Phi lòng trào dâng một tình cảm nồng nàn.

Từ lúc Đại quốc diệt vong, Thác Bạt tộc luôn luôn phải chạy trốn khắp nơi, phần đầu gắng gượng sinh nhai vì tồn vong, hiện tại cuối cùng đã miễn cưỡng có được ngày tháng có thể hít thở mở mắt, bằng hữu tốt nhất của mình thời niên thiếu đã trở thành Thác Bạt chi

chủ, sải bước nghênh ngang trên con đường phục quốc, nhắm mộng tưởng lướt đi. Đây thật ra là một trường xuân mộng, hay là hiện thực rành rành? Chủ trại bên địch tiếng người rân rân, chiến mã hí vang, giống như mãnh thú bị đánh thức, nhe nanh múa vuốt gầm gừ đối diện kẻ nhập xâm.

Còn cách trại địch cỡ hai ngàn bước, hai người vọt ghim cương, tuần mã lập tức đứng sừng lên, càng làm tăng uy thế khí độ như thiên thần của hai người.

Thác Bạt Khuê quát lớn: "Thác Bạt Khuê ở đây, Mộ Dung Bảo tên tiểu nhân kia, có dám ra khỏi doanh trại đơn đả độc đấu với bản nhân một trận quyết định thắng bại không?".

Y dùng nội công bức thanh âm ra, tiếng nói truyền suốt dặm trường, quả là có khí độ vĩ đại khó bì.

Lời nói còn chưa dứt, cửa chủ trại mở toang, một đội nhân mã phi nhanh ra, chỉ thấy người dẫn đầu, đằng sau kỵ sĩ nối đuôi kéo theo không ngừng, nhất thời không thể nhận rõ có bao nhiêu địch nhân.

Thác Bạt Khuê hỏi Yến Phi: "Có nhìn thấy Mộ Dung Bảo không?".

Yến Phi vẫn giữ thái độ thong dong: "Tiểu Bảo của bọn ta dám dẫn thân mạo hiểm, không sợ có cạm bẫy sao?".

Thác Bạt Khuê nghe tiếng quát lớn: "Thì ra Mộ Dung Bảo vẫn là tên tiểu nhân nhất gan như ta biết trước đây".

Nói xong quay đầu ngựa, nhắm hướng nam phóng đi, Yến Phi kéo ngựa theo sát đằng sau.

Mã đội của địch nhân thanh thế hùng hổ nối đuôi đuổi gấp cách hai ngàn bước đằng sau.

Mái tóc dài của Thác Bạt Khuê tung bay theo gió, nhìn sang Yến Phi cười nói: "Có nhớ hồi nhỏ bọn ta đi trộm ngựa của người Nhu Nhiên tộc không? Xém chút là bị bắt, tình huống cũng giống như vậy".

Yến Phi lên tới, cùng y song song phi nước đại, cười đáp: "Lần này không phải là trộm ngựa, mà là lập quốc".

Vừa nói vừa nhắm hạ du Đại hà vọt gần hai dặm, địch nhân đằng sau toàn lực truy đuổi, tận hiển tác phong dũng mãnh hung hãn của Mộ Dung Tiền Ti tộc, ở đồng cỏ và trên lưng ngựa căn bản không sợ mai phục.

Thác Bạt Khuê và Yến Phi chợt đổi hướng, nhắm Đại hà lao tới, nháy mắt đã đến bên sông, một cái bè gỗ khổng lồ từ vùng cây cối bên sông chèo ra, người chèo bè là bốn tráng hán Thác Bạt tộc. Hai nhân mã không dừng vó, đồng thời buông cương ngựa, hai thót tuấn mã như thiên mã hành không, từ bên bờ phi thân bay bổng, vượt qua khoảng không gần hai trượng, rơi mình trên bè gỗ.

Bốn chiến sĩ nhất tề hoan hô, lúc bè gỗ sau khi lún xuống lại nổi lên mặt nước, bốn mái chèo cùng tung ra, chở hai người vẫn còn trên lưng ngựa sang bờ bên kia.

Hai người quay đầu lại nhìn, địch nhân rượt đến bên bờ, chỉ còn nước tròn tròn mắt nhìn bọn họ xa dần.

- o O o -